

Emlékek a padlásról

Nyári délután volt. Sütött a nap, egy felhő sem volt az égen. Kint ültünk a verandán nagyanyámmal. Mintha megszűnt volna a külvilág, és megállt volna az idő, úgy ültünk ott már órák óta a lócán. Közben babot fejtettünk.

- Papa merre van?- kérdeztem megszakítva a hosszú csendet.
- Nem tudom. –felelte. Néhány perccel később megjelent nagyapám a szokásos szerelésében, farmernadrágban, kockás ingben és a kedvenc sapkájában. Bár most valami furcsa volt rajta. Közelebb jött, és csak ekkor vettem észre, hogy valami poros ládikafélet szorongat a kezében. Pókhálós volt a sapkája és a keze.
- Papa, merre jártál? kérdeztem meglepetten.
- A padláson...
- Mit csináltál? És mi az ott nálad?
- Meg akartam neked keresni anyád régi füzeteit, de valami sokkal jobbat találtam.

Az ölembe tette a ládikát. Forgattam, nézegettem. Tengerkék színű volt és elég kopott. Kinyitottam, nem volt rajta lakat. Nehezen lehetett felnyitni a fedelét, látszott rajta, hogy már nem mai. Érdeklődő tekintettel néztem nagyszüleimre, majd a ládára. Egy varázslatos világ tárult elém ebben a kis dobozban, olyan, amelyet még álmomban sem láttam. Legelőször a szivárvány összes színében pompázó üveggolyókat vettem észre. Aztán kezembe akadt a sok-sok képeslap, néhány fénykép és levél. A papírok alatt találtam pár régi pénzermét és kitűzőt is. Az elmúlt körülbelül 80 év története elevenedett meg előttem. Perceken át nézegettem az elém tárult kis világot, mire megszólaltam.

- Ez csodálatos. Miért nem mutattátok meg eddig? Ugye meséltek róla? Milyen volt, mikor fiatalok voltatok?

Hirtelen rengeteg kérdésem lett, azonnal tudni akartam mindent. Lapozgattam közben a képeslapokat, és megpillantottam egy fura épületet. Ismerős volt a környezete, de nem tudtam felidézni, hol készülhetett a kép.

- Mama, ez hol van? És mi ez az épület?- kérdeztem.
- Hát aranyom, ez a színház.
- A színház?? Melyik?
- Ez az egeri színház.
- Nahát, mennyit változott! Ti jártatok oda?
- Nem, nem sokat.
- És Egerben sokszor voltatok?

- Én egy időben a téésznél dolgoztam –vágta rá nagyapám.
- Édesanyáddal sokszor mentünk meglátogatni papát - folytatta mama -, ha pedig összegyűlt a kisebb rokonság, Tibi bátyja, Józsi papáék, elmentünk a Szépasszonyvölgybe. Ott nagyapádék mindig becsiccsentettek.
- Haha! – tört ki belőlem a nevetés - akkor nem sokat változtak azóta a fiatalok. Na és miket csináltatok még?
- Sokszor kirándultunk a várban, fagyiztunk. Akkoriban másképp nézett ki minden. A vár is sokat változott azóta. A belvárosban még akkor nem volt sétálóutca, autót volt helyette, a Dobó téren álltak a buszok, aztán megépült a buszpályaudvar, ott ahol ma is áll.
- Milyen furcsa lehetett. Vajon mire én megöregszem is ennyi minden megváltozik majd?
- Valószínű. Nézd, ez a mostani Dobó tér – mutatott egy képeslapra nagymamám. Ha valami kellett, mindig a centrumba mentünk vásárolni, ott mindent meg lehetett kapni.
- Na és május elseji vagy más ünnepeken voltatok? Azt hallottam, hogy nagy felvonulás volt az utcán, és mindenki ünnepelt. Nem úgy, mint manapság.
- Nem, ott nem voltunk. Viszont a termelőszövetkezet rendezett a Berva-völgyben bulikat, azokra elmentünk. Volt ingyen étel, ital, programok, versenyek a gyerekeknek. Télen pedig mikulás ünnepeket rendeztek a mai Ifjúsági Házban. Valaki beöltözött mikulásnak, a dolgozók gyerekei pedig kaptak csomagot.
- Hát igen, a régi szép idők... így volt ez - dörögte nagyapám.
- És nézd meg, a mai rohanó világban mindenki elfeledkezik ezekről a dolgokról - mondta szomorú hangon nagymamám.

Valóban, igaza volt. Az emberek nem néznek szét a környezetükben, sok épületről, helyszínről nem tudják, mi volt az régebben, mik történtek, és kik éltek ott. Elég egy beszélgetés, néhány képeslap vagy fénykép, hogy olyan dolgokat fedezzünk fel, amiket nem tartalmaznak a történelemkönyvek. Nap mint nap elsétálunk olyan helyek mellett, ahol egykor az emberek egy másik korban éltek, ahol nem volt még televízió, számítógép, modern világ. Ahol majd egyszer a mi utódaink fognak élni, és ők emlékeznek így vissza ránk. De addig is rengeteg a pince, padlás, ládikó, eldugott hely és emlék, amely felfedezésre vár.